

عنوان مقاله:

واکاوی مولفه های روایی داستان های قرآن کریم

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهش های میان رشته ای قرآن کریم، دوره 2، شماره 5 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

علی اصغر حبیبی - استادیار، گروه زبان و ادبیات عربی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه زابل

مجتبی بهروزی - مربی، گروه زبان و ادبیات عربی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه زابل

ابراهیم خلیفه - دانش آموخته ی کارشناسی ارشد، گروه ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه زابل

خلاصه مقاله:

یکی از کارآمدترین روش های جذب مخاطب جهت تاثیرگذاری بیان موضوع، پیام و درونمایه ی مدنظر در قالب داستان است. قرآن کریم به عنوان کتابی آسمانی که برای عبرت دهی، ارايه راهکارهای تربیتی، بیان آموز ههای دینی، هدای تگریو... بر پیامبر خاتم (ص) نازل گردیده و بخش عمده آن به روایت سرگذشت واقعی ملت ها و اقوام و اشخاص اختصاص دارد، شیوه داستانی را نه بعنوان هدف، بلکه به عنوان ابزاری کارآمد در بیان آموزه های خود برگزیده است؛ در این روند به علتآنکه هدف قرآن از داستان سرایی سرگرمی نیست، قرآن کریم با بهره مندی از عناصر روایی (مقدمه، گره افکنی، بحران زایی، کشمکش، گفتگو، شخصی تپردازی و...) شیوه ای خاص و منحصر بفرد از بیان روایی با هدف عبرت دهی و هدایت گری اتخاذ کرده است. در این مقاله با هدف واکاوی ابعاد گوناگون داستان های قرآنی و کنکاش در اهداف و شیوه های پردازش آن ها، با ذکر نمونه هایی به تحقیق در جوانب مختلف روایی (فنی، موضوعی و معنایی) داستان های قرآن پرداخته شده و با مقایسه آنها اصول داستا نسرایی، روش یگانه روایت گری قرآن مورد بررسی قرار گرفته است. در نهایت این نتیجه حاصل گردید کهعلی رغم تفاوت اساسی هدف داستان پرداز ی قرآن با آنچه در ادبیات داستانی مدنظر است، مولفه های روایت گری و عناصر داستانی در قرآن از پردازشی مطلوب و بافت و ساختاری هنرمندانه برخوردار است و روش ویژه ای را در روایت گری کهمنحصر به قرآن است ارایه می دهد.

کلمات کلیدی:

قرآن، داستان، شخصیت پرداز ی، پیرنگ، گفتگو

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/604394>

